

[Wilhelm]

vidste jo godt i forvejen, at det ikke skulle gælde for de her ting. Det er falsk at tale om indkomstpøolitik. Det er alene lønpøolitik.

Derimod er det bevisligt, at det ikke har ført til en øget investeringstakt, og det har at gøre med, at kapitalen har alternative anbringelsesmuligheder. Så længe man gør det mere lukrativt at spekulere i jord og fast ejendom, og så længe man gør det mere lukrativt at købe finansministerens statsværdipapirer, der tilbyder 17,3 pct. for at forholde sig aldeles passiv og i hvert fald ikke oprette arbejdspladser, så er det klart, at det ikke hjælper, hvor meget profitterne end stiger derude. Der bliver ikke investeret, hvis udsigterne er bedre ved at ligge død på nogle af finansminister Heinesens papirer eller ved at gå ind i spekulatøionen om jord og fast ejendom.

Erfaringerne med den hidtil førte socialdemokratisk-borgerlige krisepøolitik er ret entydige. Man har søgt at trykke lønningerne og har haft et vist held med det. Man har lavet indkomstrammer, man har lavet dyrtidsnedbrydning. Det har ikke mindsket arbejdsløshedsproblemerne, det har ikke øget investeringerne. Der er stadig væk stagnatøion, og indkomstpøolitikken har i den forstand spillet fallit. Men som en hårdhændet klassepøolitik over for lønarbejderne har den selvfølgelig ikke spillet fallit.

Vi har tidligere talt om, at man måtte vente en reaktøion. Jeg tror stadig væk, at når reallønsudhulingen rigtig slår igennem, vil denne reaktøion komme. Den vil ikke komme på basis af en klar pøolitisk bevidsthed om, at nu fører man kamp mod indkomstpøolitikken, men simpelt hen, fordi man ikke kan klare det ude omkring. Der er noget, der tyder på, at det går trægere med den reaktøion, end vi i hvert fald havde forventet, det vil jeg blankt indrømme, og det er også muligt, at det bliver meget vanskeligt at få den reaktøion. Der er indlysende forklaringer på, hvorfor det er vanskeliggere. Man har individualiseret problemerne. Man har ikke appelleret til solidaritet. Man har gjort det til de enkeltes problem. Man har også ved fjernelsen af arbejdsanvisningen fra fagforeningerne individualiseret det. Man har nedbrudt en klasse-solidaritet.

Det er muligt, at socialdemokratiet på den helt korte sigt glæder sig over, at der ikke er en voldsom reaktøion imod deres indkomstpø-

olitik, men det er dødsensfarligt for alt, hvad socialdemokratiet kalder kamp mod egoismen, hvis ikke denne reaktøion meget hurtigt melder sig. Vi vil forsøge at bidrage til, at den melder sig.

Bertel Haarder (V):

Finansloven handler ikke blot om det, der skal ske i det førstkommande år, den rummer også nogle budgetoverslag for de næstfølgende 3 år. Spørgsmålet er bare: bruger vi disse budgetoverslag? Bruger vi dem, bruger man dem i finansudvalget, bruger man tiden på det dér? Jeg ved, at det gør man ikke. Bruger vi tiden her i salen på disse budgetoverslag, på det, som er det allervigtiggste, nemlig det, der skal ske på lang sigt? Svaret er, at det gør vi i forbløffende ringe omfang.

I amter og kommuner ryster man på hovedet ad folketinget, fordi man i så ringe grad tager disse langsigtede behovsvurderinger med ind i planlægningen, og fordi man bruger så lidt tid på det, fordi man slider sig op på at gennemgå tallene for det førstkommande finansår, som begynder ganske få uger efter, at der bliver klarhed over, hvordan finansloven egentlig skal se ud.

Enhver kan regne ud, hvordan overenskomster og aftaler og bindende kontrakter og alt muligt binder os, sådan at vi netop ikke kan lave nogen som helst ting om ved den førstkommande finanslov, hvorimod vi jo har rige muligheder for at ændre det danske samfund igennem finansloven i 5 års perspektivet, hvis vi bruger finansudvalgets energi til at se på dette perspektiv i stedet for næsten udelukkende at være revisorer. Det har vi jo nogle andre til at være, det er jo ikke det, pøolitikkerne skal være; det er ikke det, vi har finansudvalget til.

Jeg vil minde finansministeren om en korrespondance, vi havde for et par år siden om disse spørgsmål, hvor finansministeren sagde meget rigtigt, at det var man også i gang med at arbejde med. Men hvor meget har det ændret folketingets arbejdsform? Det økonomiske råds formandskabs formand, Bent Rold Andersen, har, så vidt jeg kan huske, nævnt dette flere gange, og minsandten om ikke der også er kommet en pæn, gul rapport om planlægningen i centraladministrationen, betænkning nr. 743, som finansministeren sikkert kender, og som udtrykkeligt nævner vort